

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste December 1899.

48de Årgang.

Tale af Eldste Andreas Peterson,

holdt i Kristiania d. 24de September 1899.

Det eneste Ønske, der hviler paa mit Sind i denne skønne Aftenstund, er, at Gud for Kristi Skyld vil rigeligen udgyde sin Land over denne store Førsamling, og over mig, hans ydmige Tjener, saa at Livsens og Saliggørelsens Ord maatte blive forkyndt. Gud, vor evige Fader, som har sat os her paa denne skønne og frugtbare Jord, har i de forskellige Tidsalder givet sine Børn Bud og Love, hvilke, om de adlydes og efterleves, ville føre os tilbage til ham, fra hvem vi alle en Gang ere udgangne. Om vi gaa saa langt tilbage i Tiden som femten hundrede Aar før Kristi Fødsel, finde vi, at Moses blev kaldet til at lede Israels Børn ud fra Trældom i Egypten, hvilket Kald han adløb og førte dem paa en forunderlig Maade gennem det røde Hav og ud i den arabiske Ørken, hvor de omvandrede i syrretyve Aar. Her skrev Gud selv de ti Bud paa to Stentavler, hvilke han gav til Moses for Folkets Jagtagelse. Disse Bud blevet til dels efterlevede af Folket, medens de vandrede i Ørkenen, og iagttoges ligeledes af deres Efterkommere i Kanaans Land. Disse Bud var i fuld Kraft paa Kristi Tid, thi han sagde; at han var ikke kommen for at afslasse Loven eller Profeterne, men for at fuldkomme dem. (Matt. 5, 17.)

Vi have lært de ti Guds Bud, og lykselig er den Mand og Kvinderne, som har holdt disse Bud fra deres tidlige Barndoms Aar. Det første Bud lyder saaledes: „Du skal ikke have andre Guder for mig.“ Heraf løere vi, at der er kun een Gud, som vi skulde lyde og tjene, den samme som aabenbaredes sig i den brændende Busk til Moses, og som sagde, at han var Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud, ja, den Gud, som skabte Jorden og alt det, som er paa den, og Havet og Vandenes Kilder. Men mange Mennesker synes at tilbede Skabelsen i Stedet for Skaberens; de samle til Hobe forgængeligt Gods, samle i Overflod og hengive sig

til disse jordiske Skatte og ofte glemme Skaberen, som er Giveren af alle Ting.

Det andet Bud lører os, at vi ikke skulle misbruge Herren vor Guds Navn, thi den skal ikke holdes ustraffelig, som misbruger hans Navn. Det var ønskeligt, at alle Mennesker vilde iagttage dette Bud, og ikke vancere hans høje og hellige Navn. Det er en Pligt, at paakalde hans Navn, og naar vi gøre dette, skulde vi i Ydmighed bede ham i hans Søns, Jesu Kristi Navn om, at han i sin Maade vilde stue ned paa os, og tildele os de Velsignelser, som vi behøve, baade aandelige og timelige, og at han vilde lede os ved sin Helligaand til at holde alle hans Bud i Ære og adlyde dem fra Dag til Dag, og give Gud vor Fader Tak for alle Ting i Jesu Navn.

Det tredie Bud byder os, at ihukomme Sabbatens Dag og holde den hellig. Heraf lære vi, at een Dag i Ugen skal helligholdes. Jøderne helligholde den syvende Dag, Lørdagen, men de fleste Kristne helligholde Søndagen, den første Dag i Ugen, fordi Jesus paa den Dag opstod fra de døde. I disse Dage har Herren været naadig mod os, hans Børn, og tilkendegivet gennem Åabenbarelse, at Søndagen er den Dag, paa hvilken vi skulde hvile fra alt Arbejde, og hengive os til vores Andagsøvelser, hvorved vi modtage Bederkvaegelse for vores Sjæle. Dette er en Pligt, som Herren paalægger os, enten vi ere unge eller gamle, rige eller fattige; dog skulde vi erindre ham hver Dag, thi han opholder og velsigner os Dag for Dag.

Det fjerde Bud lyder: „Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren, din Gud, giver dig.“ Dette er det første Bud, hvormed en Forjættelse følger. Vi have jordiske Forældre, som vi agte, ære, elsk og lyde; hvor meget mere skulde vi da ikke være vor himmelske Fader underdanig, lyde og tjene ham, som har gjort saa meget for os. Vor jordiske Fader og Moder have været Varfag til vort kædelige Tabernakkels, men Alanden er den Højestes Afkom — ham, som er vores Alanders Fader. Vi komme fra ham, og saaledes ere vi fremmede her paa Jordens, men høre hjemme hos Gud. Lader os ogsaa respekttere alle, som vi ere omgivne af, og altid leve saaledes, at vi en Gang maatte blive værdige til at gaa hjem til ham, som gav os Livet.

Det femte Bud er: „Du skal ikke ihjelsla“. Kun saa af Menneskenes Børn begaa denne forstrækkelige Synd, men nogle vandre saa langt bort paa Fordærvelsens Vej, at de børve deres Næste det, som de ikke kunne give tilbage, hverken i Tid eller i Evighed. Forstrækkelig vil deres Tilstand blive, som begaa denne frytelige Forbrydelse.

Det sjette Bud lyder: „Du skal ikke bedrive Hor“. Af, om Menneskes Børn, skabte i Guds Billedes, vilde holde sig rene og ubesmittede ra denne Daarlighed, som eksisterer i Verden; thi dette Bud er noget

lig det femte, idet at den, som overtræder dette Bud, ikke kan give tilbage det, som han har taget; denne er en Forbrydelse, som ikke kan godtgøres — næstefter Udglydelsen af uskyldigt Blod. O, hvor forsigtige skalde vi ikke være i denne Henseende; intet Menneske kan give nogen sin Uskyld tilbage. Uden Twibl kan en saadan tildels gøre Bod paa Forbrydelsen ved at tage sit Offer til Ægte. Frelseren sagde: „Hver den, som ser paa en Kvinde for at begære hende, haver allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte.“ (Matt. 5, 28.) Hvorledes skulle vi forstaa dette? Udtydningen er simpelt hen, at ingen maa se paa en Kvinde for ulovsigen at begære hende; og Præsident Joseph F. Smith har sagt, at dette gælder for Kvinden, saavel som for Manden.

Det syvende Bud siger: „Du skal ikke stjæle“. Det var strængt forbudt i forrige Dage, at tage det, som tilhørte andre. Frelseren kom for at fuldkomme Loven, og saaledes er dette Bud i Kraft, saa vel nu som fordum. Tag ikke det, som tilhører din Næste, men vær ørlig, sandfærdig, og tilfreds med din egen Lod, og bliv saaledes en hæderlig Borger eller Borgerinde i Landet.

Det ottende, niende og tiende Bud have lignende Betydnninger. Lader os finde os i vor Lod, som Gud har givet os, og i Oprigtighed føge ham og hans Retfærdighed, og paa denne Maade adlyde hans Love i et fremmed Land — her paa Jorden. Naar Sønner og Døtre forlade Forældrehjemmet, høre vi den oprigtige Fader og gode Moder bede deres Børn om at holde sig i Renhed, saa at de kunne vende tilbage fra Verdens Virvar, som de droge bort. Naar de ere lydige og vandre fremad paa Retfærdighedens Vej, glæde de sig i Tanken om den ødle Fader og ømme Moder, som opfostrede dem i Tugt og Herrens Formaning, og som ville modtage dem med Glæde, naar de komme tilbage; og de, som ikke have været saa forsigtige, blive dog modtagne, naar de komme tilbage og have oprigtigt omvendt sig; de ville modtages af Forældrene med aabne Arme, hvilke sige: „Kom i min Favn, sid ved vort Bord og modtag Bederkægelse.“ Om vi finde saadan Omsorg og Kærlighed her i Verden, hvor meget mere kunne vi da ikke forvente af vor himmelske Fader, vore Alanders Fader, som satte os her paa Jorden for at prøve os, om vi ville holde de Bud, som han giver gennem sine Profeter, af hvilke Moses var den største. Faderens største Omsorg for sine Børn finde vi lagt for Dagen, idet han i Tidernes Midte sendte sin elskelige Son for at oprette det Fald, som skete ved Adams Overtrædelse, saa at Dødens Sovn ikke skalde vare evindelig. Han kom og gjorde et Forsoningsoffer for Adams Overtrædelse, hvorom Apostlen siger: „Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle og alle levende gøres i Kristus; dog hver i sin Orden; Førstegrøden er Kristus, dernæst de, som ere Kristi i hans Tilkommelse.“ (Kor. 15, 22. 23.)

Denne Forløsning udførte han for sine Brødre og Søstre, thi vi

ere alle Guds Børn; som Apostlen siger: „Thi hvilke han forud kendte, dem haver han og forud bestillet, at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det, at han skal være den Førstefødte iblandt mange Brødre.“ (Rom. 8, 29.) Han er saaledes den førstefødte af sine Brødre i Alanden, thi han kom, efter at Millioner havde levet og vandret Støvets Vej, og derfor kunde han ikke være den førstefødte her paa Jordens. Han kom for at lære os Livets Vej, idet han gif til Jordans Flod og lod sig døbe af Johannes for at opfylde al Retfærdighed. Og da Jesus var døbt, steg han op af Vandet, og Guds Aland for ned i en Dues Skif-kelse og komme over ham, og en Røst fra Himlen sagde: „Denne er min Søn, den Elstelige, i hvilken jeg haver Behagelighed.“ Kunde Guds Søn ikke retfærdiggøres uden at underkaste sig Daaben, da drage vi heraf den analogiske Slutning, at intet Mennescene kan retfærdiggøres uden Daab. Derefter blev han ført af Alanden ud i Ørken, hvor han fastede i fyrrække Dage og Nætter. Efter at han blev fristet af Djævelen, og bød ham at vige bort, gif Jesus ind i Galilæa, og der ved den galileiske Sø udvalgte han Følfere, til hvem han sagde: „Følg mig, og jeg vil gøre eder til Menneskefiskere.“ Disse sendte han ud med Evangeliets Budskab. Selv prædikede han Livsens Ord i Templet, i Synagoger og de statelige Paladser; men stundom vare disse lukkede for ham, og da gif han ned ved Stranden af Søerne og Floderne, paa Højene og i Dalene, paa hvilke det judeiske Land er meget rigt, og derude i Guds frie Natur, hvor han havde den grønne blomsterbeklædte Jord som en Maatte under sine Fødder og det blaa Himmelshvælv til Tag — Guds store Tempel — prædikede han Saliggørelsens Ord til de fattige iblandt Menneskenes Børn, og mange modtog Ordet med Glæde.

Efter tre Aars Forløb finde vi ham i Gethsemane Have, hvor han bad til sin Fader, indtil hans Sved faldt som Bloddraaber paa Jordens; han bad og sagde: „Er det muligt, da lad denne Kalk gaa fra mig; dog ske ikke min, men din Billie.“ Af, om vi Mennesker altid kunde sige, som Fresseren sagde: „Maatte din Billie ske med mig, thi du kender alle Ting, ja indtil Evighedens Dybheder, men ikke min Billie.“ Efter at have udgydet sit Hjertes Ønske, overgiver han sig i sine Forsøgeres Hænder, hvilke kørste ham, og der paa Golgatha udgyde hans Blod for dine, mine og al Verdens Synder. Han var Gud og Menneske i en Person, thi efter Videnserne i Gethsemane Have, sagde han paa Korset: „Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre.“ Hvilket Eksempel paa hans Guddommelighed!

Da han var død, blev han tagen fra Korset og lagt i Graven, hvor han hvilede, indtil den tredie Dag. Medens hans Legeme saaledes låa i Graven, gif hans Aland til Alandeverdenen, hvor han udførte en Mission iblandt de hedengangne Alander, hvorom Petrus siger: „Thi og Kristus led en Gang for vores Synder, den retfærdige for de uretfærdige,

at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Alanden; i hvilken han og gif bort, og prædikede for Alanderne, som vare i Forvaring, som forдум varer genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes, i hvilken saa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Bandet, hvis Modbillede nu frelses os, Daaben, hvilken ikke er en Renselse fra Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Bagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse." (1. Peter 3, 18.—21.) Atter finde vi, at Evangeliet er prædiket for de døde, „at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Alanden.“ (1. Peter 4, 6.)

Paa den tredie Dag brød han Gravens Baand, kom sejrende og triumferende frem og tilvejebragte Liv og Udødelighed for Menneskenes Børn. Han aabenbarede sig først for Marie Magdalene, til hvem han sagde: „Jeg har endnu ikke opfaret til min Fader, men gaf til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og eders Fader.“ Derefter aabenbarede han sig for sine Disciple og forklarede dem Guds Rige. Derefter opførte han i en Sky; de sørgende Apostler stod der og saa op mod Himmelten efter deres Mester, mensens to Mænd i hvide Klæder opmuntrede dem og sagde: „Denne Jesus, som er opfaren til Himmelten, skal igen komme, saaledes som J have set ham fare op til Himmelten.“ Derefter gif de til Jerusalem og ventede paa Løftets Opfyldest, som Mesteren havde givet dem, og paa Pinsekoden blev den Helligaand udgydt over Apostlene, der da talede til den forsamlede Mængde i mangehaande Tungemaal, og vidnede om den korsfæstede og opstandne Kristus.

Da Folket hørte dette, skar det dem i deres Hjørter, og de ønskede da at vide, hvad de skulde gøre. Petrus, som havde erholdt Himmeriges Riges Nøgler, havde her den første Bejlighed efter Kristi Opstandelse til at binde paa Jordens, saa at det var bundet i Himmelten; og han formanedede disse gudsfrygtige Mænd til at omvende sig, og lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og han lovede den Helligaands Gave til dem, som adlød Formaningen. Henved tre Tusind Sjæle annammede Vidnesbyrdet og lod sig døbe samme Dag.

Derefter finde vi, at Filippus — ikke Apostlen Filippus, men ham, som var en af de syv, der blev udvalgte for at tjene i de timelige Ting (Ap. G. 6, 5.) — kom til Samaria og prædikede Evangeliet for Folket, og at både Mænd og Kvinder lode sig døbe i Jesu Kristi Navn. Da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, og disse lagde deres Hænder paa dem og meddelte dem den Helligaand. (Ap. G. 8, 14.—17.) Dette er

Maaden, hvorpaa Apostlene forkyndte Evangeliet og administrerede disse Ordinanser. Og mange varer de, som modtog deres Vidnesbyrd og glædede sig ved den Helligaand. Omssider blev de og mange af de Hellige fulgte til Døden, og tilsidst blev ikke alene Præstedømmet, men alle Kirkens Medlemmer udryddede, og i Stedet for Lys og Glæde indtraadte Sorg, Klage og Mørke, saaledes som Apostlen Paulus havde forudsagt: „Efter min Bortgang skal der komme svare Ude ind iblandt eder, som ikke skulle spare Hjorden; og af eder selv skulle opstaar Mænd, som skulle tale forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig. (Ap. G. 20, 29. 30.) Der blev intet Præstedømme tilbage, ingen Ordinanser udførtes lovligen, nien der var et stort Frafald; falske Lærere, Menneks-Bud og Skilke indtraadte i Steden for Evangeliet. Lovene affakkedes, og det evige Evangelium maatte vige fra Jorden. Uden Twivl have mange oprigtige Mennesker levet, siden Evangeliet blev borttaget, hvilke ere i Herrens Haand, og der ville de erholde deres Løn for alt det gode, de have gjort.

Paa Ruinerne af Kristi Kirke rejste sig den katolske Kirke, som for en Tid havde Herredømme over hele Verden, indtil Luther fremtraadte, og med ham Reformationen. Han gjorde alt, hvad han kunde i Betragning af det Lys, han havde; men han sagde aldrig: „Saa siger Herren.“ Han tog Bibelen ud af dens Fangenskab og oversatte den, saa at den nu haves i mange Sprog; og vi læse i den, hvorledes Kirken var organiseret, og Maaden, hvorpaa Ordinanserne blev administrerede. Ligesledes læse vi om, at en Tid skulle komme, naar Sandhedens Lys atter skulle udstraale fra Himmelten, og Evangeliet igen blive prædiktet for Menneskenes Børn. Johannes den Aabenbarer saa det forbiligangne, det inciverende og de tilkommende Ting. Han saa flere Engle gæste Jorden, førend Herrens store Dag. En af disse Engle saa han at genbringe det evige Evangelium, hvorom han selv skriver: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelten, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tunge-maal og Folk; som sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelten og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. (Aab. 14, 6.—7.) Det evige Evangelium skulle saaledes forkyndes i sin oprindelige Renhed, og tillige det Budskab, at Guds Doms Time er nær. Ved Kristi første Ankomst prædkede Johannes, at Guds Rige var nær, men i den sidste Tid skulle der forkyndes, at Guds Doms Time var forhaanden. „Herren, Jesus, skal aabenbares med sin Magtes Engle, med Aldslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kender Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres, Jesu Kristi Evangelium lydige.“ (2. Thess. 1, 7. 8.) Da kommer han til dem, som i Tro og Lydighed iagttagte hans Anordninger. Denne Engel, som Johannes saa, er siden kommet, og aabenbarede sig for Joseph Smith; den 15de Maj 1829

kom Johannes den Døber og ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowderoy til det aaroniske Præstedømme, og i den paafølgende Juli Maaned kom Peter, Jacob og Johannes (Apostlene) og lagde deres Hænder paa Joseph Smiths Hoved, og beseglede paa ham det melckischedekke Præstedomme. Formedelst denne Myndighed begyndte han at forvalte Evangeliets Ordinanser, og den 6te April 1830 blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret. Joseph Smith predikede Tro, Omvendelse og Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, samt Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Siden den Tid have Kirkens Missionærer besøgt de forskellige Lande. Den 14de Juni 1850 kom Apostel Erastus Snow, John E. Forsgren og George P. Dykes til Skandinavien; Eldeste P. O. Hansen var ankommen nogle Uger før. Disse tillsigemed andre af Herrens Ejendomme, som senere ankom, have besøgt de kongelige i deres statelige Paladser, Prælaten i deres skønne Boliger, og de fattige i deres Hytter; formonet dem alle til at ombende sig fra Forfængelighed, Bedrageri og al Synd, og slutte sig til Evangeliets Banner, hvor Fred og Frelse alene kunne opnaas. Resultatet af dette ødle Foretagende har været, at Tusinder have anammet Budskabet, og mange have sagt Farvel til det Land, hvor de først saa Dagens Lys, begivet sig paa den lange Vandring mod det fjerne Vest, og omfider havnet i Zions skønne Dale. Der bygge de sig Hjem, plante deres Haver, og nyde Frugten af deres Arbejde. Fra disse lykkelige Hjem have Fædre og Sønner gaaet ud i Tusindtal, og af disse er der i Dag i Skandinavien 164, der virke som Missionærer.

„Vi til fremmed Land gaa ud;
Vi er Sandheds lette Bud —
Sandhed, som fra Himmel kom
Og skal naa al Jorden om;
Sandhed evig vil bestaa,
Og ved den vi Maalet naa.“

I disse Lande findes endnu Tusinder ødle og oprigtige Mennesker, der lytte til den gode Hyrdes Røst og anamme Sandheden, de vandre fremad paa Livets Vej, og disse ere de Følelser, der fylde deres Bryst:

„Tak, Fader, tak, du sendte Sønnen —
Og frit han valgte selv at gaa —
At han os leerte Faderbønnen
Og Sandheds Vej at vandre paa;
Han tændte Lys i Verdens Nat,
Men den forstod ej Livets Skat.

Men hvo, som vaagner op af Drømme
Og ser sig nøgen, arm og blind,
Og vandrer ned i Daabens Strømme
Med et oprigtigt Barnefind.

Skal føle i sit Hjerte frit:
Der blev jeg Syndens Byrde kvit.

Dg under Præstedømmets Hænder,
Der Fuldmagt sit af Himlens Gud,
Jeg føler Vandens Rue brænder
Dg strømmer i hver Aare ud.
Jeg føler, at i denne Pagt
Et Liv og evig Frelse lagt."

De Sidste Dages Hellige ere uforfærdede, thi de vide, at Gud er deres Ven, hvorfor de kunne sige: Kom, hvad komme vil, vi høre Herren til. Disse ere de, som vandre i Lyset og have indbyrdes Kærlighed, og gennem Jesu Kristi Blod, Tro, Omvendelse og Daab ere de rensede fra Synd. Paulus, skønt han hørte Jesu egen Røst fra Himmelten, maatte begive sig ind paa denne Vej, og paa Besaling af Kristus gik han til Damaskus, hvor der stete et Underværk, idet han sit sit Syn tilbage, som han havde mistet. Ananias sagde til ham: Staa op og lad dig døbe og asto dine Synder. Saaledes begyndte han at vandre i Lyset og kom i Samfund med Apostlene og de Hellige, og sat Krav paa Kristi forsonende Blod. Til Stadfæstelse af det foregaaende kunne vi anføre Johannes' Vidneshyrd, der lyder saaledes: Men om vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns Blod renser os fra al Synd. (1. Joh. 1, 7.)

Om J ønske at vandre i Lyset og derved faa Krav paa Kristi Blod, faa maa vi komme til ham med et sønderknust Hjerte og angerrivent Sind, blive døbte af en bemyndiget Herrrens Tjener, og annamme den Hellig-aand. Da kunne J begynde at vandre i Lyset.

„Sig Tiden skynder, Mørket flyrer,
Dg Aftenen tilstunder,
Da Maadens Dag ej mere gryer,
Men du i Mørket blunder.
O staa ej Sandheden imod!
Men vend dig straks til hellig Bod,
At du maa Frelse finde!
Thi Herrrens Bredes Dag er nær,
Dg hvo, sig ej forbedrer her,
Ej Salighed skal vinde.“

Maa Gud velsigne os og alle Mennesker; maa vi værenidkære i at holde Guds Bud og med sikre Skridt vandre fremad til den stille Havn, som er vor Rejses Maal, og der nedlegge Vandringstaven og omsider erholde en Arvelod blandt de helliggjorte og retsfærdiggjorte, som ere blevne fuldkommengjorte formedelst Lammets Blod, er mit inderlige Ønske og min ydmhyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Den 1ste December 1899.

Evig Fremadskriden.

Der er noget mærkeligt ved det Faktum, at hvor vi end henvende vores Tanker og Undersøgelser, finde vi intet, som kan siges at være helt fatteligt; Undersøgelser i hvilken som helst Retning lede kun til det mystiske, hvilket, naar det forklares, kun ender i nye og dybere Mysterier. Der synes ikke at være nogen anden Grænse for Vandskraftens Udvikling her, end selve Livets Kortvarighed og den fysiske Organismes Strøbelighed.

Dersom den legemlige Tilstand kunde blive bragt til Fuldkommenhed, og Levetiden udstrakt til Uendelighed, hvad kunde da begrænse det for Mennesket opnaaelige? Naar og hvor vilde Vanden finde Kundskabens Endepunkt? Saa vidt, som den menneskelige Erfaring strækker sig, fremgaar kun den Regel, at saa snart een Hemmelighed opklares, kommer der med det samme andre nye i Sigte paa Horizonten, for igen at forvirre Tanken og vække en stærkere Lyst til gentagne og fornyede Undersøgelser. Eftersom Tanken saaledes kan trænge sig frem i alle Retninger, ligesom en Størres Radius fra dens Centrum, saaledes maa ogsaa Overslademalet af Menneskets Kundskabs-Større tiltage efter Udstrekningens forholdsvis Kubikmaal. Dersom Analogi gælder for noget, naar man vil drage Slutninger af det allerede bevisligjorte, saa vil man heraf kunne slutte sig til Uendeligheden af Vandens Udvikling og Opnaelse af Kundskab.

Nogen skal have sagt, at „om man vilde vide alt om een Ting, er det nødvendigt at vide noget om alting;“ men eftersom alle Ting ere saa indvirkede i hverandre, og hver er saa afhængig af alle de andre, kunde dette Udsagn godt bringes til større Betydning og lyde saaledes: „For at kende alt om een Ting, er det nødvendigt at kende alt om alle Ting,“ hvilket i Følge den ovenansørte Forudsætning vilde være ganske umuligt.

Sjælens stærkeste Bevæggrund er en Altraa efter at opnaa noget højere og bedre, og den menneskelige Erfaring lærer os, at denne Altraa bliver aldrig tilfredsstillet; men tværtimod bliver den stærkere i Forhold til de Højdepunkter den opnaar, i hvilken som helst Retning i Livet den viser sig. Dette er meget tydeligt set i dens Higen efter Rigdom eller Ære; men, om den end ikke er stærkere, er dog denne Higen og Stræben ødlere og mere ophøjende, og bringer mere sand Lykhalighed, naar den har til Formaal Opnaelsen af videnkabelig, moralst og aandelig Rigdom.

Af Erfaring lære vi ligeledes, at naar Tanken dvæler paa de alle-rede grundfæstede Sandheder, eller paa Rigdom eller Ære for længe siden opnaaet, bliver Betragtningen deraf tildels uinteressant og bringer ingen synderlig Tilsfedsstillelse.

Hvem kan paa en tilsfedsstillende Maade forestille sig og eftertanke den Tilstand, at et Væsen, som har lært alt, hvad der er at lære, opnaaet alt, hvad der er at opnaa, og gjort alt, hvad der er at gøre, med intet at skue uden det forbinalgne, og med en mørk eller uophlysende Evighed at møde? Om en saadan Tilstand var mulig, da sig ikke noget imod, at der kan være evig Straf! Tabet af Haab her i Livet har ofte borttaget Fornuftens og ledet Mennesker til Selvmord.

Bisseligen vilde aldrig en Gud, som besidder uendelig Visdom og Godhed lægge en Kraft eller Evne saa stærk og varig i Menneskets Sind for kun at bruges i dette Liv eller et begrænset Tidsrum af den evige Fremtid. Nej, en uendelig Gud maa have uendelige Formaal og vilde drage Omsorg for sine Børns evige Welfærd. Saadanne Kæster maa være uendelige og have en uendelig Udstrekning for deres. Virken og et ubegrænset Tidsrum for deres Udvikling.

Hvad herligere Begreb om himmelst Lyksalighed kan nogen forestille sig, end en Evighed af Tilveft og Fremgang i alt, hvad der er godt, sandt og skønt; og dette med Families og Benners evige Nærverelse, alle fremadstridende tilsammen, og i nær Forbindelse med vor evige Fader, som lagde Planen til alt for sine Børns evige Salighed og Op-højelse!

A. W.

Ankomst og Beskikkelse. Den 20de November ankom til København følgende Ældster fra Zion, alle i god Velbefindende: A. J. Ahlander fra Provo, N. P. Hansen fra Mantua, C. L. Andersen jun. fra Grantsville i Utah, og N. P. H. Roholt fra Mink Creek i Idaho. De beskiftes til Missionsarbejde i de forskellige Konferencer, som følger: A. J. Ahlander til Kristiania, N. P. Hansen i Aarhus, C. L. Anderson i Stockholm, og N. P. H. Roholt i Københavns Konference.

Afløsning. Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt udført Arbejde, med Tilladelse til at rejse hjem til deres kære i Zion: Isaac P. Peterson, Hyrum Nielsen, Louis E. Ericson, George D. Hansen, John Johnson, G. Albert Anderson, Ole A. Akerlund, Charles Jensen, N. J. Valentine og Carl C. Garff.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 335.)

Aabenbaring i For-, Nu- og Fremtiden.

9de Artikel: Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tro, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.

Hvad er Aabenbaring? I teologisk Forstand betyder Ordet, at tilkendegive guddommelige Sandheder ved himmelske Sendebud. Det græske Ord apocalypsis, der omtrent har den samme Mening som Aabenbaring, betyder at blotte eller afdække det, som havde enten ganske eller tildels været skjult — at afsløre. Ordet Apocalypse bruges ogsaa om den Aabenbaring Johannes havde paa Den Batmos, og som udgør den sidste Del af det Nye Testamente, saaledes som vi nu finde det. Guddommelige Aabenbninger, som vi finde dem nedstrevne i den hellige Skrift, kan være enten en Udsölding af eller Forklaring over Guds Egenskaber, eller en Tilkendegivelse af hans Billie angaaende Menneskenes Affærer.

Ordet „Inspiration“ har sommetider næsten samme Betydning som Aabenbaring. Forsellen bestaar kanskje mere i Grader end i Slags. Vi have set, at blandt de mest afgørende Beviser paa et højeste VæSENS Eksistens er det, som erholdes ved direkte Aabenbaring fra Gud selv, og ligeledes at det er nødvendigt, at have nogen Kundskab om hans Personlighed for at kunne føste Tillid til ham. Vi kunne kun mindre respekttere nogens Myndighed, hvis Tilværelse var for os usikker og ufattelig; dersor om vi skulle kunne tilfulde tro og i Sandhed elste vor Skaber, maa vi vide noget om ham. Skønt Dødelighedens Slør med sit tykke Mørke kan skjule Lyset af guddommelig Nærværelse fra det syndefulde Hjerte, kan dog dette affkærende Slør drages til Side, saa at det himmelske Lys kan skinne ind paa den retsindiges Sjæl. Det lyttende Øre, som var stemt for den himmelske Lyd, har hørt Guds Røst erkære hans Personlighed og Billie; for det Øje, som er frigjort fra Syndens Skæb og Bjælke, og som inderlig elster og søger Sandhed, er Guds Haand blevet synliggjort. Hvor Hjærtet er blevet rigtigt luttret formedesst Hengivenhed og Ydmighed, er Guds Billie blevet aabenbaret.

Vi have ingen Beretning om nogen Tidsperiode, i hvilken en bemyndiget Herrens Ejener har været paa Jordens, uden Gud har tilkendegivet sin guddommelige Billie til en saadan Mand. Som vi før have vist, kan ingen af sig selv paataage sig den Ære og Øphøjelse at handle for Gud. For at blive en bemyndiget Forkynder af Evangeliet, maa en Mand kaldes af Gud ved Inspiration, og ordineres af dem som ere rettelig bemyndigede, og dem, som saaledes ere bemyndigede, maa have været

kalder paa samme Maade. En Mand saaledes bemyndiget og udvalgt taler med en Kraft, der er større end hans egen, naar han forkynder Evangeliet og forvalter i dets Ordinanser; han kan i Sandhed blive en Profet iblandt Folket. Herren har ganske naturligt anerkendt og opholdt sine Tjenere, som vare bestikkede dertil. Han har tillagt deres Gerninger sin Kraft og Velsignelse i Forhold til deres Værdighed, og gjort dem til levende Drakler til at kundgøre sin Billie. Dette har været Tilsældet i enhver Uddeling af Herrens Værk.

Det er et Privilegium, der tilhører det hellige Præstedømme, at have Samkøm med Himlen, og lære Herrens Billie med Hensyn til os selv og hans Gerning. Denne Forbindelse kan stiftes igennem Drømme, Syner, Englebesøg, eller ved den højeste Begavelse at tale Ansigt til Ansigt med Herren. De inspirerede Ord, som Mænd utalte ved den Helligaands Kraft, ere Guds Ord til Menneskene. Det er udtrykkeligt blevet os lovet, at Herren vilde anerkende sine Profeter, gennem hvilke han tilkendegiver sin Billie og sine Hensigter til Menneskene: „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gøre noget, uden hanaabnbarer sine Hemmeligheder for sine Tjenere, Profeterne.“ (Amos 3, 7.) „Ikke kan ethvert Menneske opnaa den Stilling at være specielle Abenbarere: „Herrens Løndom hører dem til, som ham frygte, og hans Vagt, at han lader dem vide den.“ (Sal. 25, 14.) Saadanne Mænd ere Sandhedens Drakler, bevisgede Ledere, Herrens Venner.

Abenbaring i fordums Tider. Gud aabenbaredes sig og gav Besalinger til Adam, Menneskeslægtens store Patriark, til hvem han gav Nøglerne til den første Uddeling. Medens Adam før Syndafaldet levede i en barnlig Uskyldighed, havde han direkte Samtaler med Herren; men formedelst Overtredelse blev han drevet ud af Edens Have; men han bragte med sig Grindringer om sin tidligere lykhalige Tilstand, indbefattende en personlig Kundskab om Skaberens Karakter og Tilværelse. Medens den ham idømte Straf nu hvilede paa ham, og han i sit Ansights Sved maatte erhverve sig sit Brød, vedblev han at paakalde Herren. Da Adam og Eva saaledes vare besæftigede, „hørte de Herrens Røst i Retning af Edens Have talende til dem, og de saa ham ikke, thi de vare udelukkede fra hans Hensyn, og han gav dem Besaling,“ o. s. v. (Kostelige Perle, Side 19.)

Patriarkerne, der fulgte efter Adam, nød i forskellige Maal Abenborelsens Gave. Enok, den syvende i Nedstammelse fra Adam, var sædeles begavet. Vi lære af det Gamle Testamente, at Enok „vandrede med Gud“, og at han, da han blev 365 Aar gammel, var ikke mere, thi Gud tog ham til sig. Af det Ny Testamente lære vi endnu mere om hans Forvaltning, og den Kostelige Perle giver os en mere fuldstændig Beretning om Herrens Handlinger med denne udvalgte Seer. For ham blev Forløsningens Værk kundgjort, tilligemed et historiskt Skue af hans

Slægt ned til Tidernes Midte, og dersra til Mellenniet og den sidste Dom. For Noe aabenbarede Herren sine Hensigter med Hensyn til den store Vandflod. Ved denne Profets Øst blev Folk advarede og opfordret til at ombende sig; men formedelst deres Uagtbaagivenhed og Ulydighed omkom de i deres Synder. Med Abraham gjorde Gud en Pagt, og for ham aabenbarede Gud Skabelsens Værk. Samme Forjættelse blev stadfæstet paa Isaak og Jacob.

Bed Aabenbaring blev Moses bestillet af Gud til at lede Israelitterne ud af Trældom. Udaf den brændende Busk erklærede Herren til den, han havde udvalgt: „Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud.“ Gennem alle de Banskeligheder, der forefaldt mellem Moses og Pharaos, vedblev Herren at tilkendegive sin Billie til sin Ejener, der i sin guddommelige Begavelses Vælde var til den hedeniske Konge en Gud eller Overherre. (Se 2. Mosebog 4, 16.) Og gennem hele den mørksommelige fyrrethve Aars Vandring i Ørkenen ophørte Gud aldrig med at være sin udvalgte Profet. Saaledes kunne vi følge hele Reækken af Aabenbærere — Mennd, der hver i sin Tid havde staet som et Medium mellem Gud og Folket, idet de modtog Oplysning fra den guddommelige Kilde og meddelte samme til Folket — fra Moses til Josua, gennem Dommerne til David og Solomon, samt til Johannes, som var Frelserens Forløber.

Kristus selv var en Aabenbarer. Uagtet sin høje Autoritet — den at han havde været og vedblivende var Gud — erklærede Kristus, medens han vandrede paa Jordens som Menneske blandt Mennesker, at hans Gerning var en andens Værk, som var højere end han selv var, nemlig den, som havde udsendt ham, og fra hvem han erholdt sine Instructioner. Læg Merke til hans Ord: „Thi jeg haver ikke talet af mig selv, men Faderen, som mig haver udsendt, han haver givet mig Befaling, hvad jeg skal tale; og jeg veed, at hans Befaling er et evigt Liv. Dersor, det jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen haver sagt mig.“ (Joh. 12, 49. 50.) Endvidere læse vi (Joh. 5, 30.): „Jeg kan slet intet gøre af mig selv; ligesom jeg hører, dømmer jeg, og denne min Dom er retsfærdig; thi jeg søger ikke min Billie, men Faderens Billie, som haver udsendt mig.“ Og efter (Joh. 14, 10. 31.): „De Ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør Gerningerne.“ . . . „Og ligesom Faderen haver besat mig, saa gør jeg.“

Apostlene, paa hvem Kirkens Vyrde blev lagt efter Frelserens Bortgang, henholdt sig til Gud for hans vise Styrelse, og modtog i Følge deres Forventning hans Ord ved Aabenbaring, til Vejledning i hans Ejeste. Paulus skriver i sit første Brev til Corinthierne (2, 10.—12.): „Men os haver Gud aabenbaret det formedelst sin Aaland; thi Aalanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. Thi hvilket Menneske veed,

hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Land, som er i ham? saa veed og ingen, hvad der er i Gud, uden Guds Land. Men vi have ikke annammet Verdens Land, men den Land, som er af Gud, paa det at vi kunde kende det, som er os skenket af Gud." Johannes erklærer ligeledes, at den Bog, der kaldes Åabenbaringen, ikke var skrevet formedelst hans egen Visdom, men at den er „Jesu Kristi Åabenbaring, som Gud haver givet ham, for at vise sine Ejendomme de Ting, som snart skulle ske; og han udsendte sin Engel, og betegnede dem ved ham for sin Ejener Johannes." (Aab. 1, 1.)

(Fortsettes.)

„Præster og Tobak.“

Under ovennævnte Rubrik havde Methodist-Avisen „Den Kristelige Talsmand“ for kort Tid siden følgende Artikel:

„En Grund, hvorfor mange blive Slaver af Tobakken, er den, at der er saa mange Prædikanter, som røge Tobak og derved sætte andre et daarligt Eksempel. De røge, til deres Nervesystem er nedbrudt. De røge sig selv tildøde. Jeg kunde nævne tre Prædikanter ved Navn, som døde af Kræft i Løbet af en Maaned, og i hvert tilfælde sagde Lægen, at det skyldtes Tobakken. Der er mangen en Prædikant, hvis Gravsten er bedækket med skønne Lovtaler, som i Stedet for burde have haft denne Gravskrift: „Drebt af for megen Tobak.“ Nogle af dem røge, indtil Børrelset er fyldt af en blaaling Røgsky, og de selv saa et nedstemt Sind og blive melankolske, og Verden bliver dem besværlig.

Gud har maaske før baaret over med en saadan Syn, men nu er Tiden kommen for alle de Prædikanter, som have hengivet sig til denne Vane, at vende om. Hvorledes kan man prædike Afholdenhed for Folket, naar man selv er Slave af en saadan synlig Vane og tilfredsstiller en fordærvet Smag?

Jeg har set en Spyttebakke paa en Prædikestol, hvor Prædikanten kunde kaste sin Skraa, før han læste: „Salige ere de rene af Hjerte.“ Jeg har kendt til Kirkeraad og Generalsynoder, hvor der var et sørskilt Børrelse indrettet til Røgeværelse for Prædikanterne. Af! det er et sørgeligt Syn — en Mand, helliget til Guds Ejendomme, kaldet til at prædike Evangeliet, er Slave af en saiden Vane og søger et Sted, hvor han uden at blues, kan udømme en Mundfuld giftigt Tobakspsyrt!

Før omtrent 60 Aar siden var der en ung Mand, som tog Eksamens i Teologi ved Andover teologisk Seminarium og indtraadte i Prædikeembedet. Han var ualmindelig begavet. Han havde en Væltalenhed og en personlig Tiltrækningskraft, som intet kunde modstaa. Men han blev sindssyg og maatte sendes til Daarehuset, og Lægen sagde, at Tobakken

var Styld i det Hele! Efter at han havde været der næsten tyve Aar, vendte hans Forstand en Dag, medens han spadserede paa Gulvet, plud-selig tilbage, og han forstod Aarsagen til det hele. Han kastede sin Tobak gennem Tængitteret og sagde: „Hvad førte mig hertil? Hvad holder mig her? Hvorfor er jeg her? Tobakken! Tobakken! O Gud, hjælp mig! Hjælp, saa vil jeg aldrig smage den mer.“ Han blev hjulpen. Han kom til sig selv. I ti Aar prædikede han med Hjælp Jesu Kristi Evangelium.”

Lidt efter lidt begynde eftertænklede Folk i den saakaldte religiøse Verden at indse Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lærdommme, og fra Tid til anden at forkynde en og anden af dem. Før Herren atten gengav sit Evangelium til Jorden ved Profeten Joseph Smith, lærted den religiøse Verden, at naar man var død, saa var der ingen Frelse mere; enten gif man lige til Gud eller til Hølvede for at pines i al Evighed i en Sø, der brænder med Flid og Svovl. Men Joseph Smith forkyndte, at der var Haab om Frelse efter Døden, at Evangeliet blev prædiket for Manderne i Mandernes Verden, ligesom Jesus prædikede for dem, der havde levet paa Jorden i Noe Dage. Før nogle Aar siden begyndte den nu afdøde religiøse Stortaler Henry Ward Beecher at prædike det samme, og det blev da antaget som noget nyt og læres i Dag af mange, endskønt det havde været forkyndt af de Sidste-Dages Hellige over 40 Aar.

I 1832 gav Herren til de Sidste-Dages Hellige en Abenbaring angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage, hvori der blandt andet figes: „Tobakken er ikke for Legemet, ej heller for Maven; den er ikke til Rygte for Mennesket.“ En Sidste-Dages Hellig, der efterlever sin Religion, henytter ikke Tobak i nogen som helst Form; og man finder heller ikke vore Missionærer staa og forkynde Sandhedens Evangelium med Munden fuld af Skrattobak.

Saa ogsaa i dette Stykke begynder den religiøse Verden at give os Ret, samt søger at følge os. Dette er, som det skal være; thi Lyset er kommet ind i Verden for at gøre Menneskene bedre og for at lede dem fremad paa Retsfærdighedens Sti. For at den Helligaand maatte bo i os, er det vor Pligt at gøre vore Legemer til rene og hellige Boliger for den; thi den vil ikke bo i urene Tabernakler, hvad enten Urenheden er indvortes eller udvortes. Lader derfor enhver Sidste-Dages Hellig sætte deres Medmennesker et følgebærdigt Eksempl, saavel i denne Henseende som i enhver anden og derved selv opnaa de forjættede Velsig-nelser.

(Fra „Bikuben“.)

Evangeliets Gengivelse.

(Efter det Engelste.)

Hvad var skuet udi Himlen?

Se! En Engel kom til Jord;

Hvad gav han til Børnevrimlen?

Evangeli glade Ord.

Atter det forkyndes skulde —

Brydes alle og enhver;

Riger, Slægter, Folk og Stammer

Skulde høre, hvad der sfer.

Havde vi ej Jesu Lære?

Nej, men mange Bud af Mænd;

Hvad er da det Bud, J høre?

Jordums Ord forkyndt igen,

Prædiket af Paul og Peter —

Alt, hvad Jesus lærte selv,

Nu Guds Djener forkynde —

Himlens rene Kilddevæld.

Hvor var Sandhed da saa længe?

Den fra Jorden helt forsvandt.

Hvordan gik det de forladte?

Gud ej Skyld hos disse fandt.

Søg ej Høst, hvor ingen planted;

Eller Dag i mørke Nat;

Atter Lyset Skinner herligt —

Ingen Skabning staar forladt.

Foredrag. Søndagen den 2den December holdes der Foredrag i Lokalet i Fælledgade Nr. 99 om „Sand Theologi og dets Nødvendighed for sand Lykhalighed“. Adgang er fri for alle.

Moder. Paa Amager, Tingvejen Nr. 22, holdes Forsamling hver Fredag Aften Kl. 8, hvortil alle ere indbudte.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementsspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,- om Året portofrit.

Indhold.

Tale af Eldste Andreas Peterson 353	Afløsning	362
Ned. Bem.:	De Sidste Dages Helliges Tro ...	363
Ewig Fremadskriden 361	„Præster og Tøbæk“ 366	
Ankomst og Beskrifelse 362	Evangeliets Gengivelse (Poesi) ... 368	

København, 1899.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trukt hos J. E. Bording & Petersen).